

ПРОЛОГ

Н

Англия, 1564 г.

Николас се опитваше да се съсредоточи върху писмото до майка си, вероятно най-важният документ, който някога бе писал. От това писмо зависеше всичко – неговата чест, владенията му, бъдещето на семейството му, целият му живот.

Но докато го пишеше, неочаквано започна да чува женски плач. Раздразнен, Николас стана иззад грубо скованата малка маса и надникна през малкия прозорец, гледащ към двора. Там минаваха четирима мъже, но нямаше жена. Освен това стаята, в която се намираше, беше на третия етаж и имаше дебели стени, а дъбовата врата бе обкована с желязо, така че не би могъл да чуе никакъв шум, идещ отвън.

– Тя не е от този свят – промърмори той на себе си, прекръсти се и потръпна.

Николас се върна при масата, седна и отново се зае да пише.

Ала в мига, в който перото докосна листа, отново чу плача. Отначало тих, но постепенно стана все по-силен.

За миг Николас склони глава настрани и се заслуша. Да, тя хлипаше, но сълзите ѝ не бяха от страх, нито дори от мъка. Не, той съвсем ясно чувстваше, че болката ѝ извираше от по-надълбоко.

– Не! – възкликна младият мъж на глас.

Нямаше време да се опитва да разбере тази жена и дали беше същество от плът и кръв, или призрак.

В момента имаше много по-важни грижи от нейните. Върна се към писмото, ала не можа да се съсредоточи. Плачът на жената властно го теглеше. Тя се нуждаеше от нещо, ала той не разбираше какво е то. Дали диреше утеха? Подкрепа? Какво искаше от него?

Остави перото и разтърка очи. Женският плач отекваше в главата му и не му даваше мира. „Не – помисли си той, – тази жена се нуждаеше от надежда. Тези сълзи бяха на човек, комуто вече не бе останала и капка надежда.“

Твърдо решен да насочи вниманието си към собствените си проблеми, Николас погледна отново към писмото. Не беше длъжен да се занимава с чужди тегоби. Ако не довършеше писмото и не го предадеше скоро на очакващия го пратеник, собственият му живот щеше да остане без надежда.

Написа още два реда, но после бе принуден да спре. Риданията се усилваха, ставаха все по-шумни, докато не запълниха всяко ъгълче на стаята – всяко кътче в мозъка му.

– Лейди – прошепна той отчаяно, – моля ви, дайте ми поне малко покой. Бих пожертвал живота си, за да ви помогна, ала не мога. Моят живот вече е обещан.

Отново взе перото и се опита да пише, като този път закри със свободната си ръка едното си ухо, за да заглуши женските вопли.

Но всичко беше напразно, продължаваше да чува всеки звук. Изтърва перото, мастилото потече по листа и този път Николас притисна и двете си ръце към ушите и затвори очи.

– Какво искаш от мен? – извика той. – Бих ти дал всичко, което имам, ала повече нищо не ми остана.

Обаче молбата му остана без отговор. Жената продължаваше да плаче, при това толкова силно, че главата му започна да се върти. Бавно отвори очи, ала нищо не видя. Пред него се стелеше непрогледен мрак, който сякаш бе погълнал стените на стаята и вратата. Усещаше стола под себе си, ала не виждаше нито масата, нито писмото, жизненоважно за него.

Постепенно в далечината се появи ярък пламък и Николас усети как нещо непреодолимо го тегли към този пламък, като че ли в живота му нищо друго вече нямаше значение. Само тази неизвестно откъде грейнала светлина.

– Да – прошепна той, преди да затвори очи и да се покори на плача на непознатата. Тялото му бавно се отпусна и той положи глава редом с недописаното писмо. – Да – отново прошепна и окончателно се предаде.

ГЛАВА 1

Д

Англия, 1988 г.

Дъглас Монтгомъри седеше на задната седалка на наестата кола, а отпред се бяха настанали Робърт и пълничката му тринайсетгодишна дъщеря Глория. Както обикновено, момичето дъвчеше нещо. Дъглас размърда стройните си крака, за да се намести по-удобно сред багажа на Глория, състоящ се от комплект от шест огромни кожени куфара. Тъй като не се побираха в багажника на малкия автомобил, се бе наложило да ги натъпчат отзад с Дъглас. Стъпалата ѝ бяха върху голям козметичен несесер, а редом с него се извисяваше обемист куфар гардероб. При всяко движение ръката ѝ се закачаше в някоя закопчалка, ремък или дръжка. В момента ужасно я сърбеше стъвката под лявото коляно, но не можеше да стигне до там.

– Татенце – изхленчи Глория с тон на тежко болно четиригодишно дете, – тя драска хубавите куфари, които ми купи.

Дъглас стисна юмруци, затвори очи и преброи до десет. *Тя*. Глория никога не я наричаше по име. Само *тя*.

Робърт се озърна през рамо към Дъглас.

– Дъглас, ако обичаш, не можеш ли да бъдеш по-внимателна? Куфарите са доста скъпи.

– Известно ми е – процеди младата жена, опитвайки се да прикрие гневната нотка в гласа си. – Просто няма накъде да помръдна. Почти не е останало място.

Робърт уморено въздъхна.

– Дъглас, ще престанеш ли да се оплакваш за всичко? Нима дори не можем да прекараме една приятна ваканция? Само те помолих да направих усилие.

Дъглас отвори уста, за да отвърне, но побърза да я затвори. Нямаше смисъл да подхваща поредния спор, при това съвсем безполезен. Затова вместо да отговори, тя преглътна гнева си

и потърка корема си. Отново започваше да я боли. Искаше ѝ се да помоли Робърт да спре и да купи вода, за да преглътне успокоителното хапче, което лекарят ѝ бе предписал за нервния стомах. „Продължавайте в този дух и ще си докарате язва“, я бе предупредил лекарят. Но нямаше да достави удоволствието на Глория да разбере, че отново е успяла да я разстрои и да забие поредния клин между нея и Робърт.

Когато вдигна глава, видя как малката напад ехидно се усмива в огледалцето върху сенника. Дъглас решително извърна очи и се опита да се съсредоточи върху красотата на английския пейзаж.

Зад прозореца се мяркаха зелени поля, стари каменни огради, крави, още крави, живописни къшурки, великолепни именина и... и Глория. Изглежда, последната беше навсякъде.

– Тя е само едно дете, което не живее с баща си – често повтаряше Робърт. – Съвсем естествено е да изпитва известна неприязън към теб. Но моля те, покажи ѝ малко съпричастност, ще се опиташ ли? Когато я опознаеш отблизо, ще разбереш, че тя всъщност е едно много мило и добро дете.

„Мило и добро дете, няма що“, помисли си младата жена, докато погледът ѝ се рееше през прозореца. На тринайсет години, Глория използваше повече грим, отколкото двайсет и шест годишната Дъглас, и с часове висеше в хотелските бани, докато се плескаше. Глория седеше на предната седалка, а Дъглас се свираще на задната.

– Тя е още дете и това е първото ѝ пътуване до Англия – заяви Робърт. – Ти и преди си била в Англия, така че защо да не проявиш малко великодушие?

Обстоятелството, че Дъглас трябваше да следи картата, докато главата на Глория закриваше почти всичко наоколо, изглежда, нямаше значение.

Дъглас се опита да се наслади на околните гледки. Робърт смяташе, че тя го ревнува от дъщеря му, защото не желае да го дели с никого, но ако малко се отпусне и се успокои, тримата ще се превърнат в една дружна и щастлива компания.

– Бихме могли да станем второ семейство за малкото момиченце, което толкова много е изгубило – уверяваше я той.

Дъглас действително се постара да обикне Глория. Усилено се опита да се държи като зряла личност и да пренебрегне и

дори да разбере враждебността на момичето, ала не ѝ се удаваше много. През тази година, откакто двамата с Робърт живеяха заедно, Дъглас бе направила всичко възможно, за да открие онова „мило и добро дете“, за което ѝ бе говорил Робърт. Няколко пъти бе водила Глория по магазините и бе изхарчила за нея много повече пари, отколкото ѝ позволяваше жалката заплата на начална учителка. Понякога в събота вечер оставаше в къщата, която деляха с Робърт, и наглеждаше дъщеря му, докато той посещаваше професионални сбирки, обикновено коктейли или вечери. Когато Дъглас се бе осмелила да спомене, че би искала да го придружи, Робърт решително бе поклатил глава:

– Вие трябва да прекарвате повече време заедно само двете, за да се опознаете по-добре. И запомни, бебче, че аз вървя в комплект с Глория. Щом обичаш мен, ще обичаш и моето дете.

Понякога младата жена започваше да вярва, че всичко ще се подреди, защото насаме с нея Глория се държеше дружелюбно и дори сърдечно. Но щом се появи Робърт, момичето мигом се превръщаше в една вечно мрънкаща и лъжлива глезла. Настаняваше се в скута на баща си, с целия си ръст от метър и петдесет и седем и започваше да хленчи, че през цялото време *тя* била „ужасно злобна“ с нея.

Отначало Дъглас се смееше над думите ѝ. Що за абсурд! Да смята, че тя би могла да обиди или нарани едно дете! Всеки можеше да разбере, че момичето просто се опитваше да привлече вниманието на баща си.

Но за пълно изумление на Дъглас, Робърт вярваше на всяка дума на дъщеря си. Не я обвини. Не, но вместо това просто я помоли да бъде „малко по-добра“ с „бедното дете“. Естествено, Дъглас тутакси настръхна:

– Това означава ли, че ти не ме смяташ за добър човек? – възмути се тя. – И действително ли *вярваш*, че съм способна да се отнасям зле с едно дете?

– Просто те моля да се държиш като възрастна и да проявиш малко търпение и разбиране, това е всичко.

Когато Дъглас пожела да узнае какво разбира той под всичко това, Робърт вдигна ръце към небесата и заяви, че с нея е невъзможно да се разговаря, след което излезе от стаята. Наложи ѝ се да вземе две таблетки успокоително.

След подобни караници тя винаги се разкъсваше между вина и гняв. Нейните ученици я обожаваха, а ето че Глория я ненавиждаше. Да не би някак си несъзнателно да ѝ бе дала да разбере, че не желае да дели Робърт със собствената му дъщеря? Всеки път, когато мислеше за възможната си ревност, тя се заклеваше да направи всичко по силите си, за да накара момичето да я обикне, което означаваше да ѝ купи поредния скъп подарък. И отново се съгласяваше да наглежда Глория през уикендите, когато тя оставаше с тях. А през това време майката на Глория си живееше живота, огорчено си мислеше провалилата се „машеха“.

Друг път я обземаше истинска ярост. Нима Робърт не можеше поне един път – един-единствен път – да застане на страната на своята любима? Не можеше ли да каже на Глория, че удобството на Дъглас е по-важно от проклетите куфари? Или да напомни на дъщеря си, че Дъглас има име и е невъзпитано да я нарича *тя* в нейно присъствие? Обаче всеки път, когато подхващаше тази тема с Робърт, разговорът завършваше с нейните извинения.

– Господи, Дъглас, та ти си възрастен човек! – възкликваше Робърт. – Аз я виждам само два пъти в месеца през уикендите и е съвсем естествено да ѝ отделям повече време, отколкото на теб. Ние двамата сме заедно всеки ден, така че защо да не можеш понякога да свириш втора цигулка?

Думите му звучаха напълно логично, но в същото време Дъглас неволно си мечтаеше как Робърт ще каже на дъщеря си да проявява „по-голямо уважение“ към „жената, която обичам“.

Ала тези мечти никога не се сбъдваха, затова Дъглас държеше устата си затворена и се наслаждаваше на времето, което прекарваше заедно с Робърт, когато Глория не беше наоколо. Тогава двамата отлично се разбираха и старата като света женска интуиция ѝ подсказваше, че много скоро щеше да чуе от Робърт това, което отдавна жадуваше: предложение да се омъжи за него.

Честно казано, бракът беше това, за което Дъглас най-силно копнееше в живота. За разлика от по-големите си сестри, тя никога не беше горяла от амбиции. Искаше единствено да има уютен дом, съпруг и няколко деца. Може би някой ден, след

като децата тръгнат на училище, щеше да започне да пише детски книжки, забавни истории за говорещи животни или нещо подобно, но нямаше никакво желание да се катери нагоре по корпоративната стълба на успеха.

Вече бе вложила осемнайсет месеца от живота си във връзката с Робърт и смяташе, че от него ще излезе идеален съпруг. Той беше висок, красив, добре облечен и известен хирург ортопед. Винаги закачваше дрехите си в гардероба, помагаше ѝ с домакинската работа; не тичаше по жени и винаги се прибираще навреме у дома. Надежден, грижлив, верен... и най-главното, толкова се нуждаеше от нея.

Скоро след запознанството им Робърт беше разказал на Дъглас своята история. В детството си отчаяно се бил нуждаел от обич и я бе уверил, че доброто и великодушно сърце на Дъглас било точно това, което бил търсил през целия си живот. Първата му съпруга, с която се беше развел преди повече от четири години, била студена и неспособна да обича. Само три месеца след срещата им той беше заявил, че желае „постоянна връзка“ с нея, и Дъглас беше решила, че има предвид брак, но първо бил искал да се увери, че двамата си „подхождат“. С други думи, беше поискал да живеят заедно.

Дъглас сметна това за правилно, тъй като вече неведнъж бе имала „неудачни“ връзки с мъже, и с радост се премести в голямата, красива и скъпа къща на Робърт, където с всички сили се зае да доказва колко е добра, великодушна и пълна с любов, за разлика от студената му майка и безчувствената бивша съпруга.

Ако не се смяташе общуването с Глория, съвместният им живот с Робърт беше страхотен. Той беше енергичен човек и двамата често ходеха на танци, на екскурзии сред природата и велопоходи. Много се забавляваха, канеха гости у дома и посещаваха партита. Дотогава тя никога не бе живяла с мъж, но лесно влезе в ролята на домакиня, усещайки, че тъкмо за това е била родена.

Разбира се, освен с Глория, двамата имаха и други проблеми, но Робърт беше много по-свестен от мъжете, с които бе излизала Дъглас, затова му прощаваше малките чудатости, повечето от които бяха свързани с парите. Честно казано, ужасно се дразнеше, че когато пазаруваха заедно в супермаркета, на

касата почти винаги се оказваше, че той си е „забравил“ чековата книжка. Същата сцена се разиграваше пред театралните каси и в ресторантите, когато през половината време Робърт неочаквано откриваше, че е оставил портфейла си у дома. Ако Дъглас се осмелеше да се оплаче, той ѝ изнасяше цяла лекция за новата ера на равноправието и свободните жени, които се борели, за да плащат половината от разходите. След това я целуваше нежно и я водеше на вечеря в скъп ресторант, където той плащаше сметката. И Дъглас му прощаваше.

Знаеше, че може да понесе подобни малки проблеми, в крайна сметка всеки си имаше своите недостатъци, но Глория бе тази, от която ѝ идеше да крещи. Когато момичето беше с тях, животът им се превръщаше в бойно поле. Ако се вярваше на Робърт, дъщеря му беше самото съвършенство и тъй като Дъглас отказваше да го признае, той започваше да гледа на нея като на враг. Щом Глория пристъпеше прага на дома им, двамата с баща ѝ тутакси се оказваха в един отбор, а Дъглас беше в противниковия.

Ето и сега, докато се носеха по пътищата на провинциална Англия, седналата на предната седалка Глория предложи на баща си бонбон от кутията в скута си. На нито един от двамата не им хрумна да почерпят и нея.

Загледана през прозореца, Дъглас скръцна със зъби. Може би комбинацията от Глория и парите толкова я вбесяваше, защото на това пътуване малките „парични чудатости“ на Робърт, за каквито тя винаги ги бе смятала, се бяха превърнали в нещо повече.

При първата им среща те с часове бяха говорили за своите мечти, в които едва ли не главно място заемаше посещението на Англия. Като дете Дъглас често бе ходила в Англия със семейството си, но това беше отдавна. Когато през септември миналата година тя се премести да живее в дома на Робърт, той ѝ бе казал:

– Нека след една година, смятано от днес, да заминем за Англия. Дотогава ще знаем – додаде, без да обяснява какво точно ще „знаят“, но тя беше сигурна, че това означаваше, че след една година те ще са разбрали дали си подхождат за съпруг и съпруга.

През цялата тази година старателно планираше това пътуване, за което постепенно бе започнала да мисли като за ме-

ден месец. „Предварителен меден месец“, както го наричаше. „Окончателното решение“, казваше си и вътрешно се усмихваше. Направи резервации в най-романтичните, най-скъпите провинциални хотели, които Англия предлагаше. Когато се интересуваше от мнението на Робърт, той ѝ смигваше и ѝ казваше да не пести за *това* пътуване. Поръча брошури и пътеводители и усърдно ги изчете, докато не научи наизуст половината от селата в Англия. Единственото желание на Робърт беше тази ваканция да бъде освен развлекателна и познавателна и затова Дъглас състави списък с всички забележителности, които се намираха в близост до прекрасните хотели – нещо съвсем лесно, тъй като Великобритания беше като „Дисниленд“ за любителите на историята.

И тогава, три месеца преди датата на заминаване, Робърт заяви, че ѝ готви изненада, много, много специална изненада, която щяла да ѝ достави огромна радост. Думите му удвоиха усърдието, с което Дъглас работеше над плановете им, а освен това намираше за много вълнуваща тяхната малка игра на тайни. Докато се трудеше над организацията, не спираше да си мисли: дали ще ѝ предложи на това място? Или може би тук? Да, тук би било прекрасно.

Три седмици преди да поемат на път, докато преглеждаше сметките на Робърт, видя чек за пет хиляди долара, изплатен на бижутериен магазин.

Докато държеше чека, едва не заплака от щастие.

– Гodeжен пръстен – прошепна щастливката.

Голямата сума, изхарчена от Робърт за пръстен, беше доказателство, че макар и да бе малко свидлив за дреболиите, все пак беше щедър, когато ставаше дума за нещо важно.

През следващите дни Дъглас сякаш се носеше по облаците. Приготвяше възхитителни вечери за Робърт и беше особено енергична и изобретателна в спалнята, като правеше всичко, което ѝ идваше наум, за да му достави наслада.

Ала два дни преди заминаването Робърт помрачи приподигнатото ѝ настроение, не толкова силно, че окончателно да го съсипе, но въздушният балон на щастието ѝ леко поспадна. Той помоли да види всички сметки за пътуването – билетите за самолет, както и авансовите плащания за потвърдените резервации. Сумира всичко и ѝ подаде разпечатката.

– Това е твоята половина от разходите.

– Моята? – глупаво попита тя, не разбирайки за какво ѝ говори.

– Знам колко е важно за съвременните жени да се чувстват независими и да плащат своя дял, затова не желая да ме обвиняват, че съм мъжка шовинистична свиня – заяви той с усмивка. – Ти не искаш да бъдеш бреме за един мъж, нали? Не искаш да си още един товар в допълнение към задълженията ми в болницата и постоянните искания на бившата ми съпруга, нали?

– Не, не, разбира се, че не – смотолеви Дъглас, както винаги сконфузена, когато се налагаше да се сблъсква със странната логика на Робърт. – Просто аз нямам пари.

– Дъглас, бебче, моля те, не ме убеждавай, че харчиш всичко, което заработваш. Може би трябва да изкараш курс за финансова грамотност. – Снижи глас и добави: – Но семейството ти има пари, нали?

Това беше един от тези случаи, когато коремът започваше да я боли и тя си спомняше предупреждението на лекаря, че може да си докара язва. Сто пъти бе обяснявала на Робърт за семейството си. Да, те имаха пари – при това много, – но баща ѝ смяташе, че дъщерите му са длъжни сами да се издържат, затова Дъглас трябваше да живее от заплатата си, докато не навърши трийсет и пет години, когато щеше да получи цяло състояние. Разбира се, знаеше, че при спешни случаи баща ѝ щеше да ѝ помогне, но едно пътуване за удоволствие до Англия едва ли можеше да се причисли към спешните случаи.

– Хайде, Дъглас – усмихна се Робърт, когато тя не отговори на въпроса му. – Постоянно слушам какъв образец на любов и подкрепа е това твоё семейство, така че защо да не могат да ти помогнат сега? – Преди тя да успее да отвори уста, Робърт поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна. – Ах, бебче, моля те, опитай се да намериш парите. Толкова много искам да заминем заедно на това пътешествие, защото имам голяма, много голяма изненада за теб.

Една част от Дъглас искаше да изкреши, че това не е честно. Че би трябвало да ѝ каже за това по-рано, преди да направи резервации в най-скъпите хотели. Но друга част се питаше защо бе очаквала той да плати и нейния дял. Те не бяха женени. Те бяха, както Робърт често ги наричаше, „партньори“.

– Звучи като Дон Кихот и Санчо Панса – промърмори Дъглас, когато за пръв чу този израз, но Робърт само се засмя.

В крайна сметка Дъглас не можа да се застави да поиска парите от баща си. Това би означавало да признае поражение-то си. Вместо това се обади на братовчед си в Колорадо и го помоли за заем. Парите ѝ бяха обещани веднага, без никаква лихва, но се наложи да изслуша лекцията на братовчед си.

– Той е хирург, а не нископлатена учителка, двамата живе-ете заедно вече цяла година и той очаква ти да платиш *поло-*
вината от това скъпо пътуване? – възмути се родственикът ѝ.

Дъглас искаше да обясни за майката на Робърт, която бе използвала парите като средство да наказва сина си, и за бившата му съпруга, която изхарчвала всичко, което зара-ботвал Робърт. Да накара братовчед си да разбере, че парите са само малка част от живота им и тя е напълно сигурна, че Робърт смята да ѝ предложи брак тъкмо по време на това пътуване.

Но не изрече нищо от това.

– Просто изпрати парите, става ли? – сопна се тя.

Но думите на братовчед ѝ я бяха разстроили и през малкото дни, които оставаха до заминаването им, Дъглас не спираше да се мъбри. Беше честно тя да плати своята част от разходите, нали? А и Робърт беше прав: днешният век беше на свободни-те жени. Баща ѝ не я засипваше с пари, преди да е готова за подобна отговорност, защото искаше да я научи да се грижи сама за себе си, както сега правеше и Робърт. И най-вече се упрекваше, че е била толкова глупава, че да не се досети пред-варително, че ще трябва да заплати своя дял.

След като внесе своята половина от парите, доброто ѝ на-строение се завърна и когато настана време да приготвя багажа, тя очакваше пътуването с предишното нетърпение. С щастли-ва усмивка натъпка в голямата си чанта тоалетни принадлеж-ности, пътеводители и всички жизненоважни според нея джун-джурии.

В таксито на път за летището Робърт беше особено мил с нея. Вреше лице в шията ѝ и не спираше да я целува, докато тя не го отблъсна, смутена, че шофьорът на таксито ги наб-людаваше.

– Отгатна ли каква е изненадата ми? – подкачи я той.

– Спечелил си от лотарията – отвърна Дъглас, преструвайки се, че е в пълно неведение.

– По-хубаво от това.

– Да видим... Купил си замък и ще живеем там като господар и господарка.

– Много по-хубаво – сериозно я увери Робърт. – Имаш ли някаква представа колко струва издръжката на подобно място? Обзалагам се, че не може да се сетиш за нещо по-хубаво от моята изненада.

Дъглас го погледна влюбено. Вече знаеше точно как ще изглежда булчинската ѝ рокля и си представяше роднините, които одобрително ѝ се усмихваха. Дали децата им щяха да наследят сините очи на Робърт, или нейните зелени? Дали щяха да имат кестенявата му коса, или ще бъдат рижави като нея?

– Нямам никаква представа каква е изненадата – бодро излъга тя.

Робърт се облегна назад и доволно се усмихна.

– Много скоро ще разбереш – загадъчно заяви.

На летището Дъглас се оправяше с багажа, а Робърт не спираше да се озърта, сякаш търсеше нещо. Тя тъкмо даваше бакшиш на носача, когато Робърт вдигна ръка и помахна на някого. Отначало беше прекалено заета, за да осъзнае какво се случва.

Чак когато чу писъка „Татенце!“, вдигна глава и видя, че към тях тича Глория. Следваше я носач, буташ количка, натоварена с шест съвсем нови куфара.

„Какво съвпадение – помисли си Дъглас, докато проверяваше лепенките за багажа, които служителят на гишето ѝ бе връчил. – Да срещнат Глория точно на летището!“ Разсеяно наблюдаваше как момичето се хвърли в прегръдките на баща си. Миг по-късно двамата се раздалечиха, но ръката на Робърт продължи здраво да обгръща пълничките рамене на скъпоценната му дъщеря. След като приключи с багажа, Дъглас за пръв път се вгледа внимателно в момичето и неволно се намръщи. Глория се бе наконтила с велурено яке с ресни, каубойски ботуши и прекалено къса кожена пола. Приличаше на понапълняла стриптийзборка от шейсетте. Къде беше майка ѝ и как можеше да позволи на детето си да се облича така, чудеше се Дъглас, докато оглеждаше летището, търсейки бившата жена на Робърт.

– Здравей, Глория – успя най-накрая да изстиска едно не особено възторжено приветствие. – И вие ли с майка ти заминавате някъде?

При тези думи Глория и баща ѝ едва не изпопадаха от смях.

– Ти не си ѝ казал! – изписка момичето.

На Робърт му отне минута, за да се съвземе и да придобие сериозно изражение.

– Това е изненадата! – обяви и бутна Глория напред, като че ли беше огромен трофей, който Дъглас току-що бе спечелила. – Не е ли това *най-прекрасната* изненада, която можеш да си представиш?

Дъглас не разбра – или може би беше прекалено ужасена, за да го осъзнае. Можеше единствено да стои там и да се блещи насреща им, напълно изгубила дар слово.

Робърт я обгърна с другата си ръка и я привлече към себе си.

– Моите две момичета заминават с мен! – гордо оповести той.

– Двете? – едва изхъхри Дъглас, защото на гърлото ѝ бе заседнала огромна рибена кост.

– Да! – радостно потвърди Робърт. – Глория е изненадата, за която от седмици ти намеквам. Тя идва с нас в Англия. Знаех си, че никога няма да се досетиш! Изобщо не ти хрумна, нали?

Не, на Дъглас нищо подобно не ѝ бе хрумнало. И сега, когато най-сетне разбра, че прекрасното романтично пътуване, за което толкова бе мечтала, нямаше да се осъществи, ѝ идеше да закрещи с цяло гърло, да затропа с крака и категорично да откаже да замине. Ала не направи нито едно от тези неща.

– Всички хотелски стаи са за двама – успя да изграчи нещастницата накрая.

– Е, ще помолим да внесат походно легло – безгрижно махна с ръка Робърт. – Сигурен съм, че ще се справим, защото ние се обичаме, а това е най-важното. – Отпусна ръка от рамото на Дъглас и отстъпи настрана. – А сега да се захващаме на работа! Дъглас, нали нямаш нищо против да се погрижиш за багажа на Глория, докато малко си побъбрия с моето агънце?

Дъглас едва смогна да кимне. Като насън се отправи към гишетото за регистрации, съпроводена от носача с количката с куфарите. Наложил се да плати двеста и осемдесет долара за свръхбагаж за четирите допълнителни куфара и да даде бакшиш на носача.

До излитането не оставаше много време, а Робърт и дъщеря му бяха толкова погълнати един от друг, че за щастие, не се налагаше Дъглас да участва в разговора им. Дори и да я бяха попитали нещо, едва ли щеше да намери сили да отвърне. С всяка изминала минута ѝ ставаше все по-ясно, че мечтите ѝ изчезват една след друга, превръщайки се на пепел. Вечерите с шампанско отстъпваха място на сандвичите, изядени набързо в колата. Следобедите, прекарани в лениви разходки по сенчести горски пътеки, се смениха с кошмарни видения за спорове за необходимостта да се намери „нещо, което би било забавно и на Глория“ – молби, които неведнъж ѝ се бе случвало да чува.

А освен това не можеше дори да се мисли за уединение. Тримата щяха да бъдат принудени да делят една стая. Кога двамата с Робърт щяха да останат насаме?

Чак когато седнаха в самолета, Дъглас разбра, че Робърт доста се бе потрудил да уреди участието на дъщеря си в това пътуване. Съдейки по бордната ѝ карта, мястото ѝ беше на същия ред, до пътеката.

Но Робърт настави Глория между тях, така че до пътеката се озова Дъглас. Точно на мястото, което ненавиждаше, защото колкото и да се стараеше да прибира ръцете и краката си, стюардесите постоянно ѝ натякваха, че пречи на минаването на количката.

По време на дългия полет спътникът ѝ с усмивка ѝ връчи билета на Глория.

– Ще го добавиш към списъка с разходите, нали? Ще ми е нужен отчет за всяко похарчено пени, по-точно за всеки шилинг, както казват в Англия – добави и смигна на Глория. – Счетоводителят ми смята, че мога да приспадна разходите по цялото пътуване от данъците.

– Но това е ваканционно, а не служебно пътуване! – изуми се Дъглас.

Робърт се намръщи.

– Дъглас, моля те, не започвай пак. Ще бъдеш ли така добра да записваш всички разходи, така че, щом се приберем у дома, да си ги поделим поравно?

Дъглас сведе поглед към билета на Глория, който все още държеше.

– Имаш предвид да ги разделим на три, нали? Една трета за мен, две трети за теб и Глория.

Робърт я изгледа толкова ужасено и обгърна закрилнически с ръка Глория, сякаш Дъглас се бе опитала да удари дъщеря му.

– Не, *имам предвид* поравно. Глория се съгласи да дойде на това пътуване и заради теб. Парите са нищо в сравнение с радостта, която ще изпиташ в нейната компания.

Дъглас се извърна. Сега беше безсмислено да спори; щяха да го обсъдят по-късно, когато останат сами и Глория не ги наблюдава със злорад интерес.

През останалата част от пътуването тя чете, докато Глория и Робърт играха на карти и не ѝ обръщаха никакво внимание. Два пъти се наложи да вземе успокоително, за да попречи на стомаха си да се самоизяде.

И сега, в колата, Дъглас отново разтри корема си. През четирите дни, откакто бяха дошли в Англия, тя наистина се бе опитала да се забавлява. Дори не се оплака, когато първата нощ в красиво обзаведената хотелска стая Глория толкова силно стенеше и плачеше заради походното легло, което донесоха в спалнята – след като собственикът раздразнено изнесе лекция на Дъглас за неочаквано появилия се трети човек в стая за двама, – че Робърт помоли дъщеря си да легне при тях на голямото двойно легло. След като два пъти едва не беше избутана на пода, тя безропотно легна на походното легло. Не стига това, ами не каза нито дума, когато Глория поръча три от най-скъпите блюда в ресторанта.

– Аз просто искам моето бебче да вкуси от всичко, което пожелае – заяви Робърт. – И, Дъглас, престани да бъдеш такава скръндза! Не проумявам какво те прихваща. Винаги съм те смятал за много щедър човек – завърши възмутено тирадата си той и ѝ връчи огромната сметка, от която тя трябваше да плати половината.

Дъглас успя да удържи устата си затворена, като постоянно си напомняше, че тя е възрастният, а Глория е просто дете. Освен това се утешаваше с мисълта, че някъде в багажа на Робърт се е сгушил годежен пръстен за пет хиляди долара. Мисълта за този пръстен затвърждаваше вярата ѝ в любовта на Робърт. А и си казваше, че всичко, което той прави, е също от обич към Глория.

Но след миналата нощ Дъглас повече не можеше да поддържа доброто си настроение и да се прави, че се забавлява. Снощи, след поредната вечеря за сто и петдесет долара, Робърт връчи на Глория дълга синя кадифена кутия. Младата жена със свито сърце наблюдаваше как момичето отваря кутията.

Очите на Глория засияха, когато видяха какво има вътре.

– Но днес не е рожденият ми ден, татенце – прошепна благоговейно.

– Знам, кифличке – нежно рече Робърт. – Това е просто, за да не забравиш колко те обичам.

Глория бавно извади от кутията широка гривна, изработена от изящни преплетени сребърни и златни нишки, с висулки от диаманти и изумруди.

Дъглас неволно ахна, като видя, че предполагаемият „годежен пръстен“ бе закопчан около пухкавата китка на Глория. Последната тържествуващо вдигна ръка:

– Виждаш ли?

– Да, виждам – хладно отвърна Дъглас.

След вечерята Робърт я дръпна в коридора и гневно прошепна:

– Май не се зарадва много на гривната, която подарих на дъщеря си. Глория се опита да ти покаже подаръка си като на приятелка, а ти се отнесе толкова студено с нея, направо я отблъсна! Дълбоко я нарани!

– Заради това ли си платил пет хиляди долара? Диамантна гривна за едно дете!

– Глория е млада жена, много красива млада жена, която заслужава красиви накити. Освен това парите са мои. Ние не сме женени и ти нямаш никакви законни права над моите пари!

За пръв път от дни двамата бяха насаме и Дъглас отчаяно се опита да съхрани достойнството и гордостта си. Искаше да се убеди, че нямаше никакво значение, че Робърт бе купил на младата си дъщеря диаманти и бе заставил жената, с която живееше, да плати половината от всички разходи. Но Дъглас никога не бе съумявала да прикрие истинските си чувства. Едва сдържайки напирашите си сълзи, сложи ръце на раменете му.

– Ние *ще* се оженим ли? – прошепна тя. – Това някога ще се случи ли?

Той гневно се отдръпна.

– Не и ако ти не започнеш да показваш поне малко повече любов и щедрост към мен и дъщеря ми! – процеди той и я измери със студен поглед. – Знаеш ли, смятах, че си различна, но сега започвам да си мисля, че си също толкова равнодушна и безчувствена като бившата ми съпруга. А сега, моля да ме извиниш, но трябва да утеша дъщеря си. Тя навярно си е изплакала очите заради грубото ти отношение.

След като ѝ хвърли един последен свиреп поглед, предполагаемият мъж на живота ѝ се завъртя на пети и влезе в стаята.

Дъглас се свлече до стената.

– Едни диамантни обици мигом ще пресушат сълзите ѝ – прошепна в празното пространство.

А сега седеше на задната седалка в колата, свряна между куфарите на Глория, със съвсем ясното съзнание, че няма да дочака нито предложение за брак, нито годежен пръстен. Вместо това ѝ предстоеше едномесечно пътуване, по време на което тя трябваше да изпълнява ролята на секретарка и навигатор за Робърт и да търпи подигравките на дъщеря му. В този момент Дъглас не бе уверена в по-нататъшните си действия, но определено се изкушаваше от мисълта да се качи на първия самолет за вкъщи.

В същия миг случайно погледна тила на Робърт и сърцето ѝ болезнено се сви. Ако се поддадеше на гнева и се върнеше в Америка, щеше да се наложи да се изнесе от къщата на Робърт. Трябваше да си намери квартира, а после... Какво? Да започне отново да ходи по срещи? Като начална учителка рядко срещаше мъже в ежедневието си. Можеше да се върне при семейството си и... Да признае краха на поредната си връзка?

– Дъглас – заговори Робърт, – според мен се изгубихме. Къде е тази църква? Мислех, че ти следиш пътя по картата. Аз не мога да бъда шофьор и навигатор.

В гласа му прозвуча раздражение, което отсъстваше досега, и Дъглас разбра, че все още ѝ е сърдит заради вчерашната ѝ реакция.

Чевръсто разгърна картата, сетне изпружи врат над главата на Глория, за да види пътните знаци.

– Тук! – възкликна доволно. – Завий надясно.

Робърт зави по едно от тесните английски шосета на провинциална Англия. Растящите от двете страни храсти почти

закриваха платното, но колата продължи да напредва към затътеното селце Ашбъртън – място, което, изглежда, не се бе променило през последните няколкостотин години.

– Тук има църква от тринайсети век, в която се намира гробът на един граф, живял по времето на кралица Елизабет. – Дъглас провери в бележника си. – Лорд Николас Стафорд, починал през хиляда петстотин шейсет и четвърта година.

– Пак ли църква? – изхленчи Глория. – Вече ми се повръща от църкви! Не може ли тя да намери нещо по-интересно, което да посетим?

– Бях помолена да търся исторически забележителности – сръза я Дъглас, преди да се сети да смекчи тона си.

Робърт спря колата пред църквата и се извърна назад към Дъглас.

– Забележката на Глория е напълно оправдана и аз не виждам причина да си изкарваш лошото настроение на дъщеря ми. Дъглас, започвам да съжалявам, че те взех с нас – подхвърли той, преди да слезе от колата.

– *Взел си ме?* – слиса се младата жена, но той, прегърнал Глория през раменете, вече бе изминал половината път до църквата. – Но аз сама си плащам за пътуването – едва успя да прошепне.

Дъглас не последва Робърт и Глория в църквата. Вместо това дълго броди из неравното гробище, осеяно с камъни и дупки, разсеяно разглеждайки древните надгробни паметници. Налагаше се да вземе някои сериозни решения и ѝ бе нужно да помисли на спокойствие. Дали да остане и да се чувства нещастна, или да замине? Ако си тръгне сега, знаеше, че Робърт никога нямаше да ѝ прости и всичкото време и усилия, които бе вложила в него, щяха да отидат на вятъра.

– Здрасти!

Дъглас подскочи, стресната от гласа. Обърна се и видя засаналата зад гърба ѝ Глория. Може би беше игра на въображението ѝ, но ѝ се стори, че гривната на момичето припламна на слънчевите лъчи.

– Какво искаш? – подозрително попита Дъглас.

Глория нацупи пухкавата си долна устна.

– Ти ме мразиш, нали?

Дъглас въздъхна.

– Не, не те мразя. Аз просто... това е работа между възрастни. – Пое дълбоко дъх. Искаше да остане сама и добре да помисли. – Защо не разглеждаш църквата?

– Стана ми скучно. Хубава блуза – отбеляза Глория и сведе очи с привичната си лукава гримаса, която Дъглас толкова пъти бе виждала. – Изглежда скъпа. Твоите богати родители ли ти я купиха?

Но Дъглас нямаше намерение да се хване на въдицата и да ѝ позволи да я вбеси. Вместо това я изгледа спокойно, обърна се и се отдалечи.

– Почакай! – извика Глория, сетне изкрещя: – Ох!

Дъглас се извърна и видя как момичето се плъсна край голям грубоват надгробен паметник. Съмняваше се, че Глория се е ударила, тъй като беше прекалено голяма любителка на театралните ефекти. Въздъхна и се върна, за да ѝ помогне да стане. Но едва изправила се на крака дъщерята на Робърт избухна в сълзи. Дъглас не можа да се насили да я прегърне, но все пак успя да я потупа утешително по рамото. Дори я погледна съчувствено, защото тя наистина си бе ожулила ръката на острия камък. Глория се вторачи в раната и още по-силно заплака.

– Едва ли те боли чак толкова много – рече Дъглас, опитвайки се да утеши пострадалата. – Защо не преместиш новата си гривна на тази ръка? Обзалагам се, че мигом ще ти мине.

– Не става дума за това – подсмръкна момичето. – Разстроена съм, защото ти ме мразиш. Татко ми каза, че ти си мислила, че ти е купил годежен пръстен, а не гривна за мен.

Дъглас отдръпна ръката си от рамото на Глория и застина.

– И какво го е накарало да си помисли подобна глупост? – попита, опитвайки се да прозвучи убедително.

Глория стрелна кос поглед към нея.

– О, мойт татко знае всичко за теб – коварно изсъска. – Той знае, че ти си мислила, че изненадата ще бъде предложение за брак. Знае, че си си въобразила, че чекът от бижутериен магазин е за годежен пръстен. – Момичето леко се усмихна. – Двамата с татко постоянно се присмиваме на теб и на желанието ти да се омъжиш за него. Той казва, че ти ще направиш всичко, което ти каже, ако те накара да си мислиш, че смята да ти предложи брак.

Дъглас толкова се напегна, че цялото ѝ тяло се разтрепери. Усмивчицата на Глория се превърна в злорадо хилене.

– Татко казва още, че ако не беше богата наследница, отдавна е щял да се отърве от теб.

При тези думи Дъглас зашлеви тлъстата самодоволна физиономия.

Робърт избра тъкмо този момент, за да излезе от църквата, и Глория с писъци и рев се втурна към обятията на баща си.

– Тя ме удари! – изкрещя момичето. – И ми издра ръката! Погледни, татенце, тече ми кръв! Тя ми причини всичко това!

– Господи, Дъглас! – ахна Робърт и очите му се разшириха от ужас. – Не мога да повярвам, че си способна на това! Да удариш дете, да...

– Дете! Писна ми от това *дете*! Писна ми и от начина, по който постоянно я глезиш! И ми дойде до гуша от начина, по който се отнасяш с *мен*!

Робърт я измери с леден поглед.

– През цялото това пътуване ние бяхме добри и внимателни с теб, въпреки че ти беше злобна и завистлива. С всички сили се стараехме да ти угодим.

– Не си си мръднал и пръста, за да ми угодиш. Всичките ти старания бяха за Глория. – В очите ѝ запариха сълзи, а гърлото ѝ толкова пресъхна, че ѝ стана трудно да диша. В ушите ѝ не спираха да звучат ехидните думи на Глория. – Двамата сте ми се подигравали зад гърба.

– Пак твоето развинтено въображение – отрязва Робърт, като продължаваше закрилически да прегръща дъщеря си, сякаш се страхуваше, че Дъглас всеки миг ще я нападне. – Но след като сме ти толкова неприятни, може би ще ти е по-добре без нас.

Обърна се и притиснати един до друг, двамата с Глория се отправиха към колата.

– Съгласна съм – кимна Дъглас. – Готова съм да се прибера у дома.

Наведе се, за да вземе чантата, която бе оставила до надгробния паметник. Но там нямаше нищо. Бързо огледа зад околните каменни плочи, но от чантата ѝ нямаше и следа. Рев на двигател я накара да вдигне глава.

Отначало не можа да повярва на очите си. Робърт заминаваше, зарязвайки я в тази пустош!

Затича се към портата, но колата вече бе излязла на шосето. Тогава Дъглас с ужас видя протегнатата през прозореца ръка на Глория, а от пръстите ѝ висеше нейната чанта!

В напразен опит да ги догони, Дъглас хукна след тях, но колата много скоро изчезна от погледа ѝ. Зашеметена, потресена, невярваща, страдалката се затътри към църквата. Беше изоставена в чужда страна без пари, кредитни карти и паспорт. Но най-лошото беше, че мъжът, когото обичаше, най-безмилостно я бе зарязал.

Тежката дъбова врата на църквата бе останала отворена и Дъглас пристъпи през прага. Вътре цареше полумрак, беше хладно и миришеше на влага, но от високите стени се излъчваше спокойствие и благоговение.

Трябваше да помисли за ситуацията, в която се бе оказала, и да реши какво да прави. Все пак Робърт сигурно щеше да се върне за нея. Може би в този момент обръщаше колата, за да дойде да я вземе. Още минута и той ще се втурне в църквата, ще я сграбчи в обятията си и ще ѝ каже, че много съжалява за случилото се и се надява, че тя ще му прости.

Но дълбоко в душата си не вярваше, че това ще се случи. Не, Робърт беше твърде ядосан, а Глория – прекалено голяма лъжкия. Представяше си как момичето вече е успяло да досъчини историята си за това как Дъглас е наранила ръката ѝ и още повече да разпали гнева на баща си.

Не, най-добре да помисли как да се измъкне от цялата тази бъркотия. Трябваше да се обади на баща си за негова сметка, да преглътне гордостта си и да го помоли да ѝ изпрати пари. Отново се налагаше да признае, че най-малката му дъщеря е претърпяла поредния си неуспех. Да му каже, че въпросната дъщеря не можеше да отиде на почивка, без да се забърка в неприятности.

Очите ѝ се наляха със сълзи, когато си представи как най-голямата ѝ сестра, Елизабет, пренебрежително свива рамене и казва: „Какви пак ги е надробила нашата малка лекомислена сестричка?“.

Робърт беше опитът на Дъглас да накара семейството си да се гордее с нея. Робърт не приличаше на всички онези загубеници, с които Дъглас се бе срещала. Той беше *толкова* благоприличен, толкова подходящ, но тя го бе изгубила. Може

би ако само се бе съдържала и бе успяла да изтърпи Глория... Може би...

Сълзите замъглиха очите ѝ, докато оглеждаше църквата. Слънчевите лъчи струяха през старите прозорци високо над главата ѝ и падаха върху белия мраморен саркофаг, поставен в арката вляво. Дъглас пристъпи към него. Върху саркофага бе изваяна беломраморна скулптура на мъж в цял ръст, в броня и някакви странни къси панталони, с кръстосани глезени, стиснал шлем под мишница.

– Николас Стафорд – прочете тя на глас. – Граф Торнуик.

Дъглас искаше да се поздрави, задето толкова хубро се държеше при такива ужасни обстоятелства, но изведнъж всичко случило се сякаш се стовари върху нея и коленете ѝ се подгънаха. Тя се свлече на пода, обхвана с ръце ръба на саркофага и отпусна чело върху студения мрамор.

И заплака толкова силно и безутешно, риданията сякаш извираха от дълбините на душата ѝ. Чувстваше се пълна и абсолютна неудачница. Плачеше не за това, което бе станало днес, а защото ѝ се струваше, че всичко, до което се докоснеше, мигом се разрушаваше. Откакто стана тийнейджърка, се бе налагало баща ѝ да я измъква от стотици неприятни ситуации.

Да вземем например онова „момче“, в което се бе влюбила до уши, когато беше на шестнайсет. Беше се опълчила на цялото си семейство, защото близките ѝ не го харесваха. Но сестра ѝ Елизабет – мъдрата и безгрешна Елизабет – ѝ бе показала някакви документи. „Момчето“, което обичаше, се оказа на двайсет и пет години и с досие в полицията. Дъглас предизвикателно бе заявила, че продължава да го обича, независимо от недостатъците му. Арестът му за въоръжен грабеж сложи естествен край на отношенията им.

Когато беше на деветнайсет, се увлече по един свещеник. Струваше ѝ се, че е напълно безопасно да обича духовник. Но и тази връзка приключи, когато снимката на свещеника се появи по първите страници на вестниците. Излезе наяве, че той вече три пъти се бе женил.

А след това... Дъглас ридаше толкова силно, че не можеше да си спомни останалите. Но знаеше, че списъкът беше безкраен. Робърт изглеждаше съвсем друг, толкова нормален, толкова приличен... ала тя не бе успяла да го задържи.

– Какво не ми е наред? – възкликна младата жена.

Погледна през сълзи мраморното лице на мъжа върху саркофага. В средните векове браковете са се уреждали между семействата. На двайсет и две години, след като разбра, че последният ѝ любим, борсов брокер, е бил арестуван за търговия с вътрешна информация, тя се покатери в скута на баща си и го попита дали той не може да ѝ избере подходящ съпруг.

Адам Монтгомъри се засмя.

– Твоят проблем, скъпа, е, че се влюбваш в мъже, които прекалено много се нуждаят от теб. Трябва да намериш някой, който няма да има нужда от теб, а просто ще иска само теб.

Дъглас жално подсмъркна.

– Ами аз искам точно това: безстрашен рицар в блестящи доспехи, рицар, който ще ме желае толкова силно, че ще ме грабне на своя бял кон и ще ме отведе в своя замък, където ще живеем дълго и щастливо.

– Нещо подобно – с усмивка се съгласи баща ѝ. – Блестящите доспехи не са зле, но, Дъглас, скъпа, ако този рицар започне да получава тайнствени среднощни обаждания, а после се мята на своя харли и не се връща с дни, час по-скоро се махай от там, става ли?

Дъглас още по-гръмко се разрида, когато си спомни колко пъти ѝ се бе налагало да се обръща към семейството си за помощ. И ето че сега пак се налагаше да моли близките си да я измъкнат от поредната каша. Отново трябваше да признае, че се е държала като глупачка заради мъж. Но този път беше още по-лошо, защото семейството ѝ бе одобрило този мъж. Но някак си Дъглас бе успяла и него да изгуби.

– Помогни ми – прошепна тя, докато дланта ѝ галеше мраморната ръка на скулптурата. – Помогни ми да намеря рицаря в блестящи доспехи! Помогни ми да намеря мъжа, който ме иска.

Приседна на пети, закри лицето си с длани и избухна в неутешим плач.

Постепенно започна да осъзнава, че някой стои редом с нея. Когато извърна глава, снопът слънчеви лъчи, проникващи през високия прозорец, се отрази в някакъв метал и я заслепи. Дъглас примижа и се срина на пода, засенчвайки очите си с длан.

Пред нея стоеше мъж, който, изглежда, носеше... доспехи.

Извисяваше се неподвижно и я пронизваше с толкова свиреп поглед, че отначало помисли, че ѝ се привижда. Ченето ѝ увисна и тя го зяпна с пълно изумление. Непознатият беше изключително красив, макар че беше издокаран в най-автентично изглеждащия театрален костюм, който някога бе виждала. Около шията му имаше малка яка с богат набор от къдрички, по-надолу носеше броня, стигаща само до талията, но затова пък каква броня! Сияеше така, сякаш беше от сребро. По цялата ѝ повърхност изкусно бяха гравирани цветни гирлянди, запълнени с метал, който приличаше на злато. От талията до средата на бедрата беше облечен в пищни къси панталони, които се издуваха като балон около тялото му. Под шортите краката му – дълги и мускулести – бяха пристегнати в чорапи, изтъкани от... само едно-единствено влакно на земята отразяваше светлината по такъв начин: коприната. Над лявото му коляно се кипреше жартиер от синя коприна с прелестна бродерия. Обувките му бяха доста странни – от мека кожа, леко изрязани отпред на пръстите.

– Е, вещице – заговори новодошлият с плътен баритон, – ти ме призова тук. Какво искаш от мен?

– Вещица? – слиса се Дъглас, подсмръкна и изтри сълзите си.

Мъжът измъкна от пищните си панталони бяла ленена носна кърпа и ѝ я подаде. Дъглас шумно издуха носа си.

– Моите врагове ли те наеха? – продължи да я разпитва странната личност. – Отново ли заговорничат срещу мен? Нима моята глава не им е достатъчна? Станете, мадам, и обяснете!

„Великолепен представител на мъжкия пол, жалко че толкова му хлопа дъската“, помисли си Дъглас.

– Чуйте, нямам представа за какво говорите – промърмори и бавно се изправи. – А сега, ако ме извините...

Думите ѝ секнаха, защото той измъкна блестящ меч, дълъг поне метър, и насочи острия връх към гърлото ѝ.

– Развали магията си, вещице! Аз трябва да се върна!

Е, това вече беше прекалено! Отначало Робърт и лъжливата му дъщеря, а сега и този откачен Хамлет. Дъглас отново избухна в сълзи и за пореден път се свлече до студената каменна стена.

– Проклятие! – изруга откаченият и докато тя се усети, я вдигна на ръце и я понесе към църковните пейки.

Положи я върху твърдото дърво и се извиси над нея, все още пронизвайки я с унищожителния си поглед. Дъглас не можеше да спре да плаче.

– Днешният ден беше най-ужасният в живота ми! – разрида се тя, но мъжът продължи да се звери злобно насреща ѝ като актьор от някой стар филм с Бет Дейвис¹. – Извинете – успя да смотолевя Дъглас. – Обикновено не съм такава ревла, но да бъдеш изоставена от любимия мъж, а след това нападната, при това с остър меч, в един и същи ден ме изкара от равновесие. – Докато бършеше очи, случайно погледна носната кърпа. Представляваше голям квадрат от ленен плат, обшит с близо четирисантиметрова сложна бродерия, изобразяваща нещо, което приличаше на плетеница от цветя и дракони. – Колко е красива! – додаде задавено.

– Нямаме време за баналности. На карта е заложена душата ми... както и твоята. Пак ти казвам: развали магията си!

Дъглас вече почти се бе окопитила.

– А аз пак ви казвам, че нямам представа за какво говорите. Плачех си в усамотение и ето че изневиделица се появявате вие в това абсурдно облекло и започвате да ми крещите. Чудя се дали да не се обадя в полицията или на бобитата², или каквито там има в провинциална Англия. И изобщо имате ли право да се размотавате наоколо с подобно оръжие?

– Дали имам право? – изуми се мъжът, втрепенен поглед в ръката ѝ. – Това на китката ти часовник³ ли е? И що за дрехи си облякла?

– Разбира се, че е часовник, а това е пътническият ми костюм. Специално купен за пътуването в Англия. Консервативен. Никакви джинси или тениски. Хубава блуза, прилична пола. Нали се сещате, дрехи в стил „Мис Марпъл“⁴.

¹ Американска филмова, телевизионна и театрална актриса (1908–1989), носителка на две награди „Оскар“. – Б. пр.

² Така се наричат английските полицаи. – Б. пр.

³ Първият ръчен часовник е бил подарен на Елизабет I през 1571 г. от Робърт Дъдли, първи граф Лестър. – Б. пр.

⁴ Героиня от романите на Агата Кристи – възрастна, наглед безобидна дама, която живее в малко английско селце и разследва престъпления. – Б. пр.

Той продължаваше да се чумери насреща ѝ, но гневът му сякаш малко беше стихнал.

– И говориш някак странно. Що за вещица си?

Дъглас в пълно отчаяние вдигна ръце към небесата, стана и се изправи срещу него. Той беше доста по-висок от нея, така че се наложи да отметне глава. Черната му къдрава коса стигаеше до малката колосана яка, имаше черни мустаци над старателно оформената къса клиновидна брадичка.

– Аз не съм вещица и не съм част от вашия елизабетински спектакъл – твърдо заяви тя. – А сега напускам тази църква и ви обещавам, че ако се опитате да ми извъртите някой номер с този ваш меч, ще се разкрещя така, че стъклата на прозорците ще се изпотрошат. Вземете си кърпата. Извинете, че е толкова мокра, и ви благодаря, че ми я заехте. Довиждане, надявам се пиесата ви да заслужи одобрението на критиката.

С тези думи тя рязко се извърна и излезе от църквата.

– Поне вече нищо по-ужасно от това, което преживях, не може да ми се случи днес – промърмори Дъглас, докато напускаше двора на църквата.

Зад портата имаше телефонна кабина и тя се възползва от нея, за да позвъни на родителите си в Щатите. В Мейн беше рано сутринта и сънената Елизабет вдигна телефона.

„Всеки друг, но не и тя“, помисли си Дъглас и съкрушено извъртя очи към небето. Предпочиташе да говори с всеки друг на земята, но не и със свършената си по-голяма сестра.

– Дъглас, ти ли си? – попита Елизабет, вече почти будна. – Добре ли си? Не си загазила отново, нали?

Дъглас скръцна със зъби.

– Разбира се, че не съм загазила. Татко там ли е? Или мама?

„Или някой непознат от улицата – помисли си тя. – Който и да е друг, но не и Елизабет.“

Елизабет се прозина.

– Не, те отидоха в планината. Аз наглеждам къщата и работя над една статия.

– Мислиш ли, че тя ще спечели Нобелова награда? – попита Дъглас в опит да се пошегува, имитирайки безгрижен тон.

Ала Елизабет не можеше да бъде заблудена.

– Добре, Дъглас, какво се е случило? Да не би този твой хирург да те е изоставил в някое забравено от Бога място?

Дъглас неискрено се разсмя.

– Елизабет, какви смешки говориш. Робърт, Глория и аз си прекарваме чудесно. Тук има толкова много фантастични неща, които да се видят и да се направят. Тази сутрин гледахме средновековна пиеса. Актьорите бяха изключително добри. Не можеш да си представиш костюмите им! Съвсем като истински!

Елизабет за кратко замълча.

– Дъглас, ти лъжеш. Усещам го дори по телефона. В какви неприятности си се забъркала? Имаш ли нужда от пари?

Но колкото и да се опитваше, Дъглас не можа да застави устните ѝ да произнесат кратката думичка „да“. Роднините ѝ обожаваха да разказват помежду си и на гостите си това, което наричаха „Дъглас истории“. Особено им харесваше онзи случай, когато най-малката сестра, без да иска, бе затворила вратата на хотелската си стая и бе останала в коридора, уви-та само с една кърпа. Имаше и една случка, когато Дъглас бе влязла в банката, за да осребри чек, и се бе озовала в самия разгар на обир. Гвоздеят на историята беше пикантното обстоятелство, че когато полицията дошла на местопрестъплението, се оказало, че крадците са въоръжени с детски пистолети.

И сега съвсем живо си представяше как Елизабет, заливайки се от смях, ще разказва на всички братовчеди Монтгомъри приключението на забавната малка Дъглас, която отишла в Англия, където била зарязана в някаква затънтена църква без пари, паспорт и каквото и да било.

„И, о, да – щеше да добави Елизабет, едва смогвайки да си поеме дъх, – освен това е била нападната от някакъв смахнат шекспировски актьор!“

– Не, нямам нужда от пари – изрече накрая Дъглас. – Просто исках да ви чуя. Надявам се, че ще завършиш статията навреме. Доскоро.

Чу как Елизабет каза „Дъглас“, докато закачаше слушалката.

За миг се облегна на стената на кабината и затвори очи. Усещаше как сълзите ѝ отново ще рукнат. Бе наследила гордостта на фамилията Монтгомъри, но самата тя в живота си не бе направила нищо, с което да се гордее. Имаше три по-големи сестри, които бяха самото изпълнение на успеха: Елизабет

беше химик изследовател, Катерин – професор по физика, а Ан – адвокат по наказателно право. А на Дъглас, с жалката си работа на начална учителка и дългия списък със злополучни връзки с мъже, беше отредена ролята на семеен шут.

Докато се облягаше на стената на кабината, със замрежени от сълзите очи, младата жена забеляза как мъжът в древните доспехи излиза от църквата и тръгва по пътеката. Погледна без особен интерес старите надгробни паметници и решително се отправи към портата.

От другия край на тясната улица изникна един от онези малки английски автобуси, които обикновено се движеха с осемдесетина километра в час.

Дъглас внезапно се изправи. Автобусът приближаваше, мъжът вървеше много бързо и тя някак си инстинктивно осъзна, че всеки миг той ще бъде прегазен. Без да мисли, затича натам. Тъкмо в този момент от църквата излезе викарият, видя случващото се и също се хвърли да спасява непознатия.

Дъглас първа стигна до мъжа и изпълни най-добрия си план, който бе усвоила, докато играеше футбол с братовчедите си от Колорадо. Събори го на земята и се стовари в цял ръст отгоре му. Дватама се плъзнаха напречно по чакълената пътека върху бронята му, сякаш се намираха в гребна лодка, а автобусът профуча покрай тях. Ако Дъглас бе закъсняла само със секунда, непознатият сериозно щеше да пострада.

– Добре ли сте? – попита викарият и ѝ протегна ръка, за да ѝ помогне да стане.

– Аз... така мисля – промърмори тя, изправи се и изтръска прахоляка от себе си. – Вие добре ли сте? – обърна се към злополучния рицар на земята.

– Що за каляска беше това? – озадачено попита той, като седна, но не се опита да се изправи. Изглеждаше замаян. – Изобщо не я чух да приближава. – Гласът му се снижи. – И нямаше никакви коне.

Дъглас и викарият мълчаливо се спогледаха.

– Аз ще му донеса чаша вода – рече свещеникът и леко се усмихна на Дъглас, като че ли искаше да ѝ каже: *Вие го спасихте, така че сега е ваш.*

– Почакайте! – извика мъжът. – Коя година сме?

– Хиляда деветстотин осемдесет и осма – отвърна викарият,

а непознатият отново се отпусна на земята, сякаш бе напълно изтощен. Свещеникът погледна към Дъглас. – Ще отида да донеса вода – добави и бързо се отдалечи, оставяйки ги сами.

Дъглас предложи ръка на лежащия на земята мъж, но той я пренебрегна и сам се изправи.

– Мисля, че трябва да седнете – съчувствено го посъветва тя и му посочи желязната пейка в църковния двор, до ниската каменна ограда.

Той не се отправи пръв натам, но я последва през отворената порта и зачака прав тя да седне. Дъглас го побутна към пейката. Мъжът изглеждаше прекалено бледен и смутен, за да се съобразяват с правилата за вежливост.

– Вие сте опасен, осъзнавате ли това? Чуйте, сядайте тук, а аз ще отида да повикам лекар. Не сте добре.

Тя се извърна, но следващите му думи я заковаха на място.

– Мисля, че аз навярно вече съм мъртъв – тихо промълви той, докато се свличаше на пейката.

Дъглас замислено се втренчи в него. Ако искаше да се самоубие, не биваше да го оставя сам.

– Защо не дойдете с мен? – предпазливо попита тя. – Заедно ще отидем да потърсим помощ.

Мъжът не помръдна от пейката.

– Що за возило беше това, което едва не ме събори?

Дъглас пристъпи към пейката и седна. Ако наистина беше склонен към самоубийство, може би това, от което най-много се нуждаеше, беше да поговори с някого.

– Откъде сте? Съдейки по говора, сте англичанин, но никогата досега не съм чувала такъв акцент.

– Англичанин съм. Каква беше онази каляска?

– Добре – въздъхна тя. Налагаше се да играе по неговите правила. – Тук, в Англия, се нарича междуградски автобус. А в Америка му казват микробус. Наистина се движеше прекалено бързо, но според мен единственото нещо на двацети век, което англичаните наистина са възприели, това е скоростта на моторните превозни средства. – Сбърчи нос и поклати глава. – И така, какво още не знаете? Самолети? Влакове?

Нямаше нищо против да му помогне, но самата тя си имаше доста грижи.

– Вижте, наистина се налага да тръгвам. Да отидем в дома

на свещеника и да го помолим да повика лекар. – Тя замълча. – Или може би е по-добре да позвъним на вашата майка?

Навярно жителите на селцето знаеха за този луд, който търчеше наоколо, нагизден в блестящи доспехи, и се преструваше, че никога не е виждал ръчен часовник или автобус.

– Моята майка – рече мъжът и върху устните му заигра лека усмивка. – Предполагам, че моята майка вече е мъртва.

Може би от мъка по майка си бе изгубил паметта си. Дъглас омокна.

– Съжалявам. Наскоро ли е починала?

Преди да отговори, той замислено вдигна поглед към небето.

– Преди около четиристотин години.

Като чу това, Дъглас понечи да се надигне.

– Ще извикам някого.

Но той улови ръката ѝ и не ѝ позволи да тръгне.

– Аз седях... в стаята и пишех писмо до майка си, когато чух женски плач. В стаята стана тъмно, главата ми се замая и се озовах надвесен над някаква жена – над теб.

Втрени се в нея с умоляващи очи.

Дъглас си каза, че щеше да е много по-лесно да остави този мъж, ако не изглеждаше толкова божествено.

– Може би сте имали временно умопомрачение и не помните как сте се облекли и сте отишли в църквата. Защо не ми кажете къде живеете, за да ви придружа до вас?

– Когато бях в стаята, годината беше хиляда петстотин шейсет и четвърта от рождението на нашия Господ.

„Напълно е откачил горкият – помисли си Дъглас. – Красив, но луд. Както винаги, извадих късмет!“

– Елате с мен – тихо рече, сякаш говореше на дете, което се кани да прекрачи ръба на скалата. – Ще намерим някой, който да ви помогне.

Мъжът тутакси скочи от пейката. Сините му очи гневно заблестяха. Внушителните му размери, неприкритият гняв, да не говорим за стоманената броня и острия като бръснач меч, я накараха да отстъпи назад.

– Аз не съм луд, мадам. Нямам представа защо съм тук и как съм се озовал в тази църква, но знам кой съм и откъде съм дошъл.

Дъглас внезапно я напуши смях.

– Значи, твърдите, че сте дошли от шестнайсети век. От времената на кралица Елизабет, нали? Първата Елизабет, разбира се. О, боже! Това ще бъде най-хубавата от всички Дъглас истории! На сутринта ме изоставя мъжът, за когото смятах да се омъжа, а час по-късно цъфва някакъв призрак и ми опира меч в гърлото. – Тя се изправи. – Много ви благодаря, господине. Вие безкрайно ме развеселихте. Ще се обадя на сестра си и ще я помоля да ми изпрати десет паунда – не повече, не по-малко, – а после ще се кача на влака и ще отида в хотела, където сме отседнали с Робърт. Ще си взема билета за самолета и ще се прибера у дома. Уверена съм, че след днешния ден остатъкът от живота ми ще мине кротко и безметежно.

Извърна се, ала той препречи пътя ѝ. Измъкна от балонестите си панталони кожена кесия, извади няколко монети, сложи ги в дланта на Дъглас и сви пръстите ѝ в юмрук.

– Вземи десет паунда, жено, и си върви. Бих дал и повече, стига да се отърва от злостния ти език. Настоятелно ще помоля нашия Господ да изтръгне от теб лошотията ти.

Сило се изкушаваше да му хвърли монетите в лицето, но това означаваше отново да се обади на сестра си.

– Това съм аз, злата вещица Дъглас. Не знам защо ми трябва да се качвам на влака, когато си имам напълно изправна метла. Ще ви изпратя парите на адреса на викария. Сбогом, надявам се, че никога повече няма да се видим.

Завъртя се на пети и излезе от двора точно когато свещеникът се върна с водата за непознатия. „Нека сега някой друг се занимава с фантазиите му – помисли си тя. – Навярно тази откачалка има пълен сандък с костюми. Днес беше елизабетински рицар, утре – Ейбрахам Линкълн или Хорацио Нелсън¹, тъй като последният е англичанин.“

Не беше трудно да намери гарата в малкото селце и тя отиде до гишетото, за да си купи билет.

– Три паунда и шест пенса – оповести мъжът зад гишето.

Дъглас така и не можа да се оправи с английските пари. Струваше ѝ се, че англичаните имат прекалено много монети с

¹ Британски адмирал (1758–1805), известен с участието си в Наполеоновите войни и най-вече с битката при Трафалгар, където губи живота си. – Б. пр.

една и съща стойност, затова, без да гледа, пхна през прозорчето монетите, които непознатият ѝ бе дал.

– Това достатъчно ли е?

Касиерът дълго разглежда трите монети една по една, бавно ги завъртя и внимателно ги изследва. После погледна към Дъглас, извини се и изчезна.

„Навярно ще ме арестуват за разпространението на фалшиви монети“, помисли си Дъглас, докато търпеливо чакаше служителя да се върне. Арестът щеше да бъде достоен завършек на този идеален ден.

След няколко минути до прозорчето приближи мъж с фуражка на главата.

– Не можем да приемем тези пари, госпожице. Мисля, че трябва да ги занесете при Оливър Самюълсън. Завийте надясно зад ъгъла и веднага ще го намерите.

– Той ще ми даде ли пари за тези монети?

– Предполагам, че да – кимна мъжът, неочаквано развеселен, все едно бе чул хубава шега.

– Благодаря – промърмори Дъглас, докато прибираше монетите.

Може би все пак трябваше да се обади на сестра си и да забрави за монетите. Въздъхна, зави надясно и се озова пред малко магазинче. Върху прозореца се виждаше табела с надпис: „Оливър Самюълсън. Търговия със старинни монети“.

Зад щанда седеше плешив дребосък, на чието лътящо чело бе кацнала бижутерийна лупа.

– Да? – попита той, когато Дъглас влезе.

– Изпраща ме касиерът от гарата. Каза, че можете да ми дадете пари в замяна на тези, за да си купя билет за влака.

Мъжът взе монетите и започна да ги изучава през лупата.

– Няма що, пари за билет – тихо се изкиска той и вдигна глава. – Добре, госпожице. Ще ви дам по петстотин паунда за всяка една от тези, с изключение на тази. Тя струва, да речем, пет хиляди, но тук не разполагам с толкова пари. Налага се да се обадя на някои хора в Лондон. Можете ли да почакате няколко дни за парите?

От изумление Дъглас за миг онемя.

– Пет хиляди паунда?

– Е, добре, шест хиляди, но нито шилинг повече.

– Аз... аз...

– Искате ли да ги продадете, или не? Не са крадени, нали?

– Не, поне не мисля така – прошепна Дъглас. – Но трябва да поговоря с един човек, преди да ги продам. Сигурен ли сте, че са истински?

– По принцип средновековните монети не са толкова скъпи, но тези са много редки и изглеждат като нови. Случайно да имате още от тях?

– Всъщност мисля, че има.

Може би цяла кожена кесия, натъпкана с тях.

Мъжът ѝ се усмихна, сякаш беше светлината на живота му.

– Ако имате монета от петнайсет шилинга, върху която е изсечена кралицата на борда на кораб, моля ви, покажете ми я. Тя не ми е по джоба, но съм сигурен, че ще мога да намеря купувач.

Дъглас заотстъпва заднешком към вратата.

– Или дублон – добави антикварят. – Бих искал да се сдобия с дублон от времето на крал Едуард Шести¹.

Дъглас кимна и излезе от магазина. Като в мъгла се запъти към църквата. Непознатия го нямаше в двора, но тя се надяваше, че още не си е тръгнал. Влезе в църквата и тутакси го съзря. Той се бе отпуснал на колене пред белия саркофаг на графа; ръцете му бяха скръстени, а главата сведена в молитва.

От сенките се появи викарият и застана до нея.

– Той се моли, откакто си тръгнахте. Опитах, ала не можах да го накарам да стане. Нещо много дълбоко тревожи горкия човек. – Извърна се към нея. – Приятел ли ви е?

– Не, всъщност... срещнах го едва тази сутрин. Помислих, че е местен жител.

– Моите енорияши рядко носят доспехи – усмихна се свещеникът и погледна часовника си. – Трябва да вървя, но вие ще останете ли с него? Поради някаква причина не мога да понеса мисълта, че той ще остане сам.

Дъглас го увери, че ще поседи с нещастника. Викарият излезе и тя остана насаме с моления се мъж. Предпазливо се приближи и застана зад него.

¹ Крал на Англия и Ирландия (1537–1553), син на Хенри Тюдор и Джейн Сиймур. – Б. пр.

– Кой сте вие? – прошепна.

Очите му останаха затворени, ръцете скръстени, а главата сведена.

– Аз съм Николас Стафорд, граф Торнуик.

Отне ѝ минута, за да си припомни къде бе срещала това име, сетне сведе поглед към мраморния гроб. Дълбоко издълбаните букви с готически шрифт гласяха: Николас Стафорд, граф Торнуик. А скулптурата в човешки ръст върху саркофага беше облечена точно с костюма, който непознатият носеше. Лицето, изсечено върху мрамора, беше лицето на този мъж.

Мисълта, че той наистина се е появил от миналото, в плът и кръв, беше повече, отколкото Дъглас можеше да понесе. Пое си дълбоко дъх.

– Случайно да имате у вас някакви лични документи? – изтърси, опитвайки се да разведри момента.

Мъжът вдигна глава и свирепо я изгледа.

– Да не би да се съмняваш в думите ми? – гневно избухна. – Ти, вещицата, сътворила тази магия, се съмняваш в мен? Ако не се опасявах, че самият аз ще бъда обвинен в магьосничество, щях да те издам и да гледам как гориш в пламъците!

Дъглас за пореден път изгуби дар слово, а мислите ѝ се зашураха като обезумели в главата ѝ. Стоеше и безмълвно наблюдаваше как мъжът се извърна и продължи с молитвите.